

EEN VOSSENJACHT VANUIT AMSTERDAM

PETER STÖVE

Als aankomend docent Nederlands in de bovenbouw van havo en vwo word je geacht een stevige kennis van de historische letterkunde te hebben. *Lanceloet en het hert met de witte voet*, *Karel ende Elegast* en natuurlijk *Van den vos Reynaerde* mogen geen geheimen voor je hebben. Tijdens de module ‘Historische Letterkunde’ van de masteropleiding Docent Nederlands aan de Hogeschool van Amsterdam wordt daar dan ook veel aandacht aan besteed.

En aangezien het altijd leuk is om (ook als het werk zo lang geleden geschreven is) eens te kijken op de plaatsen waar het werk zich afspeelt, kwam al snel het idee op om met een aantal studenten, vergezeld van hun docent, een ‘vossenjacht’ door het Hulsterse en het Waasland te organiseren. Na een korte zoektocht op het internet kwamen we via het Reynaertgenootschap terecht bij Rik van Daele, die ons diverse adviezen gaf, en ons beloofde dat hij ons aan het eind van de dag onder het genot van een drankje nog wat informatie zou geven.

Daarom reed op zondag 14 januari 2018 een busje met daarin acht studenten, én hun docent, Niels Evers, richting Het land van Reynaert. De weergoden waren ons gunstig gezind: gedurende de rit brak een zonnetje door, en dat heeft eigenlijk de hele dag standgehouden. De eerste stop was in Hulst: daar hebben we het schitterende Reynaertmonument bij de Gentsepoort bewonderd, om daarna de inwendige mens wat te versterken. Daarna zijn we nog even bij het Refugiehuis van de abdij van Boudelo wezen kijken, alvorens we weer in het busje stapten, om onze rondrit nu écht aan te vangen.

Via Nieuw-Namen (waar we de bank met het citaat over Hulsterlo nog even bekeken hebben) reden we naar het bezoekerscentrum van het Verdronken Land van Saeftinghe. Van daaruit loopt een ‘plankierpad’ door dat Verdronken Land. En al wandelend over dat pad krijg je een aardig beeld van de ‘woestine’ waar Reynaert zich ophoudt. Je ziet een veelvoud aan kromme paden, die in de Reynaert zo’n prachtige metafoor zijn voor de streken van onze vos.

Dat was dan ook meteen het meest noordoostelijke puntje van onze tocht. We zijn omgedraaid, om via Nieuw-Namen verder te rijden naar de ‘Kriekeput’. Dat Reynaertvorsers het niet eens zijn over de exacte locatie van deze plaats, weerhield ons niet om op zoek te gaan naar de plek die meteen uit Google Maps

naar voren komt als je dit toponiem invult: natuurlijk de watertjes langs het Kriekeputdreefje in Clinge. We hebben de bus op de parkeerplaats gezet en zijn vervolgens het pad afgelopen. Tot bij de waterrand hebben we ons niet gewaagd: de regen van de afgelopen dagen had van de oevers een zompige blubberzooi gemaakt. Maar langs het pad stond een stevige berk, dus we konden zonder veel moeite ons vlak bij de schat van koning Ermenric wanen. Wanneer we terugkwamen bij de bus heeft onze docent de betreffende versregels nog even voorgelezen.

De route die we hadden uitgezet, voerde ons vervolgens naar Absdale. Daar was helaas weinig van welke Reynaertmemorabilia dan ook te merken, zodat we meteen zijn doorgedaan naar het monument voor de abdij van Boudelo in Klein-Sinaai.

Wat ons daarbij opviel, was dat het landschap dan zo verandert: weg zijn de 'Hollandse polders' en de daarbij horende dorpskernen; het was nu (voor ons Nederlanders althans) een typisch Vlaams landschap geworden; soms ietwat glooiend, met veel lintbebouwing. We staken de Brugse Heirweg over (een van de 'rechte wegen' waarop onze vos zich eigenlijk zou moeten begeven ...) en zagen toen het monument liggen. Uiteraard ontspoon zich daar een discussie of 'Willem van Boudelo' nu inderdaad de schrijver van de Reynaert is geweest.

De voorlaatste stop was Daknam-dorp. En toen werd het ons, nuchtere Hollanders, weer eens duidelijk hoezeer de Reynaert in Vlaanderen leeft. Als je op één rijtje café Reynaert, brasserie Julocke en traiteur Tiecelijn ziet staan, met op het dorpsplein een bankje waarop het verscheiden van de hen Coppe wordt beschreven, dan kan je niet anders concluderen dan dat dit epos de ziel van Vlaanderen en de Vlaming diep raakt.

Via Belsele zijn we naar Sint-Niklaas gereden. En daar ontmoetten we in De Ciperskelder dan eindelijk Rik van Daele. We hebben aan zijn lippen gehangen, en kregen geen genoeg van alle wetenswaardigheden rond de *Reynaert* die hij ons kon vertellen. Maar het bleef niet bij woorden: hij had een greep gedaan in de enorme stapel Reynaertdocumentatie die het genootschap ondertussen heeft geproduceerd. Die hebben we in dank aanvaard; en we vonden de fles 'Amsterdamsche Genever' maar een magere tegenprestatie voor alles wat hij ons geschonken heeft.

Na een dik uur hebben we afscheid van elkaar genomen. Het avondmaal hebben we gebruikt in Het Laatste Avondmaal, en zo hebben we gezellig en in stijl de dag besloten, om daarna de terugrit naar Amsterdam aan te vatten.

Een dagje 'literair veldwerk' om niet gauw te vergeten!